

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Karlovarský porcelán a. s.**, se sídlem Tovární 242, Nová Role, zast. JUDr. Tomášem Jíndrou, advokátem, se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2008, č. j. 15 Ca 111/2008 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen „žalovaný“), příslušného k rozhodování podle § 77 odst. 5 zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, bylo podle § 77a odst. 1 písm. a) cit. zákona zamítnuto odvolání žalobkyně podané proti lékařskému posudku ze dne 11. 2. 2008, vydanému oddělením nemocí z povolání Krajské zdravotní, a. s. – Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, o. z. a napadený lékařský posudek č. j. NEMPO/2008/927, jímž se přiznává nemoc z povolání paní D. S., narozené 19. 7. 1953, bytem L., byl potvrzen.

Ve včas podané žalobě namítala žalobkyně (Akciová společnost Karlovarský porcelán), že napadeným rozhodnutím žalovaného a rovněž celým jemu předcházejícím řízením byla zkrácena na svých právech, neboť žalovaný nepostupoval v řízení v souladu s obecnými právními zásadami správního řízení i celého českého právního řádu, když došlo k rozporu v jeho rozhodování, a to zejména rozporu mezi dvěma zdravotními a hygienickými posudky, které se podstatným způsobem rozcházel ve svých závěrech a rovněž mezi dvěma znaleckými posudky, zpracovávanými navíc jedním a týmž znalcem z oboru zdravotnictví (který ostatně na tento rozpor sám poukázal). Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že správní orgán si měl opatřit

třetí znalecký posudek nezávislého znalce, který by posoudil nejen stav věci, ale provedl rovněž srovnání posudků předcházejících; případně měl být vypracován další sofistikovaný posudek hygienika či zdravotního ústavu, neboť dva předešlé se významným způsobem liší. Poukázala na základní zásadu právního státu, kterou je princip předvídatelnosti rozhodnutí státních orgánů a s tím i související princip právní jistoty, mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků (článek 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy ČR a čl. 1 a čl. 2 Listiny základních práv a svobod) a v této souvislosti namítala, že těmito zásadám napadené rozhodnutí nevyhovuje. S ohledem na skutečnost, že je třeba zatímně upravit poměry účastníků, navrhovala, aby krajský soud přiznal odkladný účinek žalobě ve smyslu § 73 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a dále, aby napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2008, ve věci přiznání nemoci z povolání paní D. S., bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 11. 6. 2008, č. j. 15 Ca 111/2008 – 37, žalobu jako nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) téhož právního předpisu. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že před posouzením jednotlivých žalobních námitek byl nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. Zdůraznil, že k přezkoumání správního rozhodnutí může soud přistoupit toliko za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ustanovení § 68 písm. e) ve vazbě na ustanovení § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ustanovení § 65 a 66 s. ř. s. Dospěl k závěru, že takovým úkonem je právě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s.

Při úvaze o této skutečnosti vycházel krajský soud z toho, že lékařský posudek ve věci přiznání nemoci z povolání je založen na vysoce odborném posouzení zdravotního stavu a znalosti konkrétních pracovních podmínek, tedy že se jedná o zkoumání skutkových okolností na odborném podkladu a nikoliv o prosté rozhodování o právním postavení zaměstnance ve vztahu ke svému zaměstnavateli. Jakýkoliv další přezkum takového posudku soudem by tedy mohl výlučně spočívat v obstarání opětovného znaleckého nálezu a jeho převzetí za stavu, kdy by netrpěl zcela zřejmými logickými rozpory, protože soud na odborných závěrech sám nemůže ničeho změnit. Soudy jsou totiž povolány k tomu, aby se zabývaly otázkami právními a jejich aplikací na zjištěný skutkový stav věci. V posuzované věci by však soud žádnou právní úvahu nečinil, jelikož by toliko ověřoval, zda určitá část normy byla naplněna. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek ve věci přiznání nemoci z povolání vydaný zdravotnickým zařízením Krajská zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z., oddělení nemocí z povolání, jakožto příslušným střediskem nemocí z povolání, které uznává nemoci z povolání, není aktem orgánu rozhodujícího autoritativně ve sféře veřejnoprávní, když toliko představuje odborné posouzení zdravotního stavu zaměstnance znalcem z oboru pracovního lékařství, od něhož se odvíjí jednotlivá práva a povinnosti zaměstnanců a zaměstnavatelů v rámci pracovních poměrů. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného, kterým byl přezkoumán lékařský posudek ve věci přiznání nemoci z povolání, ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyloučeno, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud poukázal na skutečnost, že shodný právní názor o povaze rozhodnutí krajských úřadů, jimiž jsou přezkoumávány lékařské posudky o zdravotní způsobilosti k práci jednotlivých zaměstnanců pro účel zákoníku práce zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 - 125, a uzavřel, že ze shora uvedených důvodů je žaloba proti rozhodnutí žalovaného podle § 68 písm. e) nepřipustná a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dovolávala zákonného důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítala, že krajský soud postupoval nesprávně, když na rozhodnutí žalovaného aplikoval tzv. kompetenční výlukou podle § 70 písm. a) s. ř. s. O takové rozhodnutí se nejednalo, neboť napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky; v žádném případě se neposuzoval zdravotní stav osob. Zdravotní stav se posuzuje pouze lékařským či znaleckým posudkem. Obdobně - jako již v žalobě - stěžovatelka poukázala na pochybení správního orgánu při zjišťování skutkového stavu a uvedla, že žalovaný si měl opatřit třetí znalecký posudek, který by posoudil nejen stav věci, ale také dva posudky předcházející, případně měl být vypracován další posudek hygienika či zdravotního ústavu, neboť dva předešlé se významným způsobem liší. Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2008, č. j. 15 Ca 111/2008 – 37, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s důvody, pro které krajský soud žalobu odmítl. K vytýkaným vadám uvedl, že nemá žádnou pochybnost o nestrannosti znalce a upozornil, že ani jeden z účastníků správního řízení nevznesl vůči osobě znalce žádné pochybnosti. Vyjádřil přesvědčení, že v průběhu správních řízení dbal na to, aby postavení obou účastníků správního řízení bylo rovnocenné a postupoval v souladu s platnými ustanoveními právních předpisů. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl, neboť postrádá důvody, pro které je činěn, přičemž stěžovatelka neuvedla, jaká nenahraditelná újma jí hrozí v důsledku vydaného rozhodnutí. Navrhl rovněž, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je možno rozhodnout věcně o kasační stížnosti bez zbytečného prodlení, jako je tomu v projednávané věci. Za situace, kdy soud rozhoduje o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Nutno připomenout, že předmětem řízení o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, na něž pamatuje soudní řád správní (pokud jde o důvody kasační stížnosti) v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004 konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí

pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda je rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a odst. 1 písm. a) zákona o péči o zdraví lidu, kterým byl přezkoumán lékařský posudek ve věci přiznání nemoci z povolání, přezkoumatelné ve správním soudnictví. Při posouzení této otázky krajský soud mimo jiné vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č.j. 4 Ads 81/2005 - 125, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1554, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*úkon krajského úřadu, kterým byl přezkoumán (§ 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu) posudek lékaře závodní preventivní péče o zdravotní způsobilosti k práci pro účely § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takový úkon je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu.*”

I když odkaz na uvedený rozsudek není pro danou věc zcela přesný, neboť předmětem zdravotního posudku v projednávané věci nebylo posouzení zdravotní způsobilosti k práci zaměstnankyně stěžovatele, ale zjištění zda její onemocnění (syndrom karpálního tunelu) má charakter nemoci z povolání, je možno i pro tuto věc podpůrně použít závěry z výše citované právní věci, neboť v obou případech byl předmětem přezkoumání žalovaného posudek o zdravotním stavu konkrétního pracovníka, a to tím spíše, že tyto závěry prošly testem ústavnosti. Nutno však zdůraznit, že posouzení, zda určitá nemoc má charakter nemoci z povolání bylo již dříve předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, a to ve věci převzaté od Vrchního soudu v Praze (tímto soudem nedokončené), která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 s. ř. s. z, kdy Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 11. 11. 2003, č. j. 7 A 93/2002 – 41, zaujal názor, že *vydáním posudkového závěru zdravotnického zařízení potvrzeného Ministerstvem zdravotnictví nedošlo k zásahu do subjektivních oprávnění nebo povinností žalobce ve smyslu § 77 odst. 1 zákona č. 20/1966 Sb. a § 65 odst. 1 s. ř. s. Je totiž zcela na vůli žalobce, bude-li se domáhat, a to případně i soudní cestou, svých práv vyplývajících z předpisů pracovněprávních, popřípadě náležejících mu podle předpisů o důchodovém pojištění. Rozhodnutím žalovaného tedy nemohl být žalobce ukrácen ve svých právech. Soudní řád správní navíc vylučuje ze soudního přezkumu rozhodnutí, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu, ledaže by zvláštní zákon výslovně zakotvil povinnost soudu i takové rozhodnutí přezkoumat. Taková úprava však pro oblast posuzování a uznávání nemocí z povolání přijata nebyla. Rozhodnutí o tom, zda určitá choroba je nemocí z povolání, je nepochybně rozhodnutím, které závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu, když otázky odborné (medicínské) vysoce převažují nad otázkami právními.* Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že žalobce (kterému nebyla přiznána nemoc z povolání podle nařízení vlády č. 290/2005 Sb.) se domáhá přezkoumání úkonu správního orgánu, kterým nemohlo dojít ke zkrácení jeho subjektivních práv veřejných, ani práv garantovaných Listinou základních práv a svobod a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou za současného užití § 68 písm. e) a § 70 písm. a) a d) s. ř. s.

Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2003 rovněž prošlo testem ústavnosti, neboť Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 26/04 vyslovil, že rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ČR je rozhodnutím, které závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu a které je tedy v souladu s ustanovením § 70 písm. d) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno, přičemž se nejedná o rozhodnutí, které se týká základních práv a svobod podle Listiny základních práv a svobod mezinárodních smluv dle čl. 10. Ústavy a konstatoval, že Nejvyšší správní soud postupoval správně, když stěžovatelem podanou žalobu proti rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. d) s. ř. s. vyloučeno, odmítl.

Nejvyšší správní soud ani v projednávané právní věci neshledal důvod se od výše uvedeného právního závěru odchýlit. Uvedený závěr byl totiž dále podpořen a prohlouben novější judikaturou, a to především zmíněným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který uvedl, že rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb. je sice aktem orgánu veřejné správy vydaným ve formě rozhodnutí, ale není rozhodnutím v materiálním smyslu, neboť nezasahuje bezprostředně do práv a povinností občanů; takový správní akt nelze podřadit pod ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Takovéto rozhodnutí krajského úřadu nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu, a žalobu proti němu proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítne.

Rozhodnutí rozšířeného senátu prošlo testem Ústavnosti. Ústavní soud totiž v nálezu ze dne 23. 9. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 11/08 konstatoval, že *obhledně povahy lékařského posouzení zdravotního stavu a legitimace k eventuálnímu přezkumu ve správním soudnictví sdílí stanovisko Nejvyššího správního soudu vyjádřené v napadeném rozsudku – posudek vydáný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěru lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance. Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu soubrem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou a je otázka, jak by se jeho změny projevil na „rozhodnutí“, jehož vlastností je i materiální právní moc, která podle všeho zakládá překážku věci rozhodnuté.*

Ústavní soud dovodil, že: *sama okolnost, že lékařský posudek vydaný v režimu zákona o péči o zdraví lidí podléhá v souladu s ustanovením § 77 odst. 5 tohoto zákona přezkumu na základě podání, které je označeno jako návrh na přezkoumání zdravotního posudku, a že proces tohoto přezkumu se podle § 77b téhož zákona řídí, není-li v zákoně uvedeno jinak, ustanoveními zákona o správním řízení, nemění nic na povaze posudku jako podkladového materiálu, který sám o sobě do práv a povinností posuzovaného nezasahuje. Tato procedura toliko slouží k dosažení maximální objektivitě odborných závěrů posudku. Lze proto soublasit s názorem Nejvyššího správního soudu ohledně povahy přezkumu lékařského posudku, který k této otázce (č. l. 137 odůvodnění) konstatuje: „Jestliže rozšířený senát shora uzavřel, že posudek zařízení (lékaře) závodní preventivní péče není úkonem, jenž by přímo konstituoval práva nebo povinnosti ani zaměstnance ani zaměstnavatele, pak tentýž závěr platí o přezkumném aktu, jenž se sice formálně řídí v procesu správním řádem, ovšem materiálně na povaze úkonu nemůže ničeho změnit.“ Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna.*

Závěrem konstatoval, že *předmětná právní úprava zákona o péči o zdraví lidí není co do požadavku jasnosti a bezrozpornosti příliš zdařilá. Mluví-li totiž v souvislosti s přezkumným aktem o „rozhodnutí správního úřadu“ (§ 77a odst. 2) či o „odvolání proti lékařskému posudku“ (§ 77a odst. 1) a mají-li se použít pravidla řízení daná správním řádem, je to pro adresáty normy přinejmenším matoucí. Nakonec i Nejvyšší soud ČR ve stěžovatelském návrhu, sp. zn. 21 Cdo 1936/2004, vycházel ze závěru, že jde o správní rozhodnutí, které z hlediska svého obsahu nepodléhá přezkoumání soudem a soud z něho vychází ve smyslu § 135 odst. 2 občanského soudního řádu. A taktéž Ústavní soud v odůvodnění svého usnesení sp. zn. III. ÚS 233/01 (Sbírka*

nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 23, č. 25) uvedl, že jde o rozhodnutí, které ovšem závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu, jde proto o případ kompetenční vyluky z přezkumu ve správním soudnictví. Podle názoru Ústavního soudu nicméně nejde o problém, který by nebylo lze překonat výkladem (jak dokládá napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu), proto v souladu se svou ustálenou judikaturou nepovažoval za potřebné zabývat se ve smyslu § 78 odst. 2 zákona o Ústavním soudu ústavností použitých ustanovení zákona o péči o zdraví lidu.

Přistoupil-li Ústavní soud v nyní posuzované věci na výkladovou koncepci, podle níž posudek lékaře (zařízení) závodní preventivní péče, jakož i „rozhodnutí“ o jeho následném přezkumu nejsou akty vydanými správním orgánem při rozhodování o právech a povinnostech v oboru veřejné správy, a tudíž nepodléhají přezkumu ve správním soudnictví, zůstává ochrana poskytovaná soudy v řízení občanskoprávním.

Z výše uvedeného vyplývá, že závěry ke kterým došel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a Ústavní soud dále rozvádějí, podporují a potvrzují dřívější judikaturu týkající se otázky přezkumu lékařských posudků ve správním soudnictví. S poukazem na současnou judikaturu tak lze uzavřít, že rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., sice je aktem orgánu veřejné správy, vydaným ve formě rozhodnutí, ale není rozhodnutím v materiálním smyslu, neboť nezasahuje bezprostředně do práv a povinností zaměstnanců či zaměstnavatelů; takový správní akt nelze podřadit pod ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a je na něj třeba nahlížet ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. jako na úkon správního orgánu, který je ze soudního přezkumu vyloučen.

Nejvyšší správní soud je v projednávané věci přesvědčen, že tento závěr rozšířeného senátu platí obecně pro všechna rozhodnutí krajského úřadu vydaná v režimu ustanovení § 77a zákona č. 20/1966 Sb., tedy i rozhodnutí o tom, zda určitá choroba je nemocí z povolání či nikoliv, přičemž tomuto právnímu závěru je nutno dát přednost před dosud zastávaným názorem (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2007, č. j. 7 A 93/2002 - 41), že takový úkon je ze soudního přezkumu vyloučen podle § 70 písm. d) s. ř. s., s tím, že jde o rozhodnutí závisející výlučně na posouzení zdravotního stavu osob. Pokud takový úkon správního orgánu není totiž vůbec rozhodnutím v materiálním slova smyslu, pak je již nadbytečné zabývat se zjišťováním, zda není z přezkumu vyloučen též podle písmene d) téhož ustanovení soudního řádu správního. Krajský soud proto postupoval správně, pokud takový úkon správního orgánu vyhodnotil jako vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. a žalobu proti němu podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítl.

Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že podle jeho názoru nebylo v posuzované věci vydáním lékařského posudku ani následujícím rozhodnutím žalovaného založena, změněna zrušena nebo závazně určena práva nebo povinnosti stěžovatelky, neboť samotný lékařský posudek o přiznání nemoci z povolání zaměstnankyně stěžovatelky do právní sféry stěžovatelky žádným způsobem nezasahuje. Zásah do právní sféry stěžovatelky (zaměstnavatele) může nastat až v souvislosti s odpovědností zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci nemocí z povolání, což však není a ani nemůže být předmětem tohoto řízení. Lékařský posudek ve věci přiznání nemoci z povolání (stejně jako lékařský posudek o způsobilosti zaměstnance k práci) je tedy sám o sobě pouze odborným stanoviskem, nabývajícím významu a zasahujícím do právní sféry účastníků pracovněprávních vztahů až při případných následujících pracovněprávních úkonech.

S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie se již Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou stěžovatelky poukazující na pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu, neboť je zřejmé, že tato námitka nemůže na celkovém posouzení věci cokoli změnit.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka nebyla v kasační stížnosti úspěšná a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu